
K + M + B

K + M + B

Začal leden, začal nový rok. Ať už jsme do něj vstoupili kdekoli a jakkoli, nešlo nezaznamenat, že pro naši zemi to bude rok významný – vždyť letopočet končí osmnáctkou. Sto let republiky, to je pěkná řádka let.

I když, přiznejme, vzhledem k tomu, že jde o stát, to vlastně mnoho není – spíš je ta naše republika docela mladá (a teď nemyslím jen tu „naši“, českou). Je mladá, a přitom toho tolik zažila, tolik zvrátů a obrátů ustála... Nejsem historička a nechci zde kolegy historiky suplovat. Ani nechci předbíhat – proslovů a projevů ke stému výročí nás letos čeká dost. Jen mě při sledování letošního pražského novoročního ohňostroje přepadlo až jakési mrazení, co všechno ta jedenáctiminutová zkratka vlastně zahrnuje, kolik velikosti i bídy se do těch sta let vešlo, co to muselo být za splet jednotlivých lidských osudů, které dohromady sto let státu upředly. Poslední obrat měl znaménko plus – a to trvá, ať máme k současnému dění jakékoli výhrady. V roce osmdesát devět jsme získali naději a svobodu a je už jen na nás, jak s ní naložíme, respektive jak s ní dnes a denně nakládáme. Že se nám to občas a poslední dobou, řekla bych, výrazněji než kdy dříve příliš nevede, je asi zřejmé. Přitom pokud jde o společensko-politické dění, máme před sebou rok důležitý – budeme volit prezidenta a není bez významu, že jde zároveň o rok, v němž si založení demokratického státu budeme připomínat. Ostatně, jak pravil Masaryk, státy se udržují těmi ideály, na kterých byly založeny, a tak je dobré si na ně vzpomenout ve chvílích, kdy o něco podstatného jde. A také se k nim vrátit – ať již mluvíme o ideálech, s nimiž byla republika založena v roce 1918, nebo o těch, s nimiž jsme svobodný stát obnovovali v roce 1989. Slavit svátek přece neznamená jen vzpomínat, ale také se k onomu dění přihlásit a přiznat jako k nosnému. Před několika dny jsme oslavili Vánoce – s tím, že z jejich poselství a naděje lze čerpat a stavět na nich své dny všední. Snad tomu tak i bude.

Nicméně doba vánoční ještě neskončila, máme před sebou svátek Epifanie, tedy Zjevení Páně, lidově svátek Tří králů – den, který je v našich končinách tak trochu ve stínu oslav Kristova narození. Ten příběh z Matoušova evangelia ostatně připomínal před nedávnem ve svém předvánočním blogu kolega Mrázek. Možná právě na půdě Univerzity Karlovy, jejíž historie je nepoměrně delší než trvání našeho státu, je dobré připomenout mudrce, intelektuály té doby, kteří dorazili –

vedeni hvězdou – do Betléma. Pravda, nutno tak učinit s jistou pokorou, vždyť tyto muže vědy předběhli u jeslí prostí pastýři; ale nevádí: dorazili tam, kam měli, a to je důležité. Můžeme si jen přát, abychom se i my – každý sám i univerzita jako celek – nechali vést tím správným světlem a dorazili v nadcházejícím roce tam, kam je třeba.

Dobrý nový rok, univerzito!

P.S. A k tomu bych ráda označila pomyslné univerzitní veřeje tradičním symbolem K + M + B – ať je univerzita opravdu prostorem pravdy a spravedlnosti.

Ing. arch. Mgr. Marie Pětová, Ph.D., děkanka Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy